vatel za mylnou pokládá, a vždy pro ten případ, že by žádosti za opravu nebylo vyhověno, za sdělení stanoviska vyměřujícího úřadu, jež podle obsahu platebního rozkazu nebylo jasným.

Z těchto úvah plyne, že podání ze dne 24. února 1919 je ve své podstatě také žádostí o sdělení důvodů ve smyslu § 2 zák. ze dne 19. března 1876 čís. 28 ř. z. Žádost ta není žádostí za opakování důvodů již sdělených, neboť stěžovatel domáhal se jí vysvětlení nejasností a rozporů platebního rozkazu se skutečným stavem věci.

Žádost ta měla tedy za následek přerušení lhůty ku podání opravného prostředku do platebního rozkazu. Poněvadž pak, jak výše je uvedeno, rekurs odevzdaný dne 31. března 1919 poště byl, odpočítají-li se dny mezi podáním žádosti ze dne 24. února 1919 a doručením jejího vyřízení ze dne 28. února 1919, podán ve lhůtě § 20 česk. řádu dávk., je naříkané rozhodnutí v rozporu se zákonem, když rekurs zamítá jako opožděný a bylo je proto dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti.

Č. 247.

Trestní rejstřík: Je podstatnou vadou řízení, nezabýval-li se žalovaný úřad námitkou stěžovatelovou, že mu byl na žádost dle § 8 min. nař. ze dne 5. března 1858 č. 34 ř. z. vydán jen neúplný výpis z trestního rejstříku bez vyplnění rubriky VI. a VII.

(Nález ze dne 26. listopadu 1919 č. 5787.[1])

Věc: Františka Stanková v Hustopeči proti místodržitelství v Brně o neúplné vyhotovení výpisu z trestního rejstříku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Trestním nálezem okresního hejtmanství v Hustopeči ze dne 12. července 1919 potrestána byla stěžovatelka pro přestupek § 11 nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. Když byla proti trestnímu nálezu ohlásila rekurs, vydán byl jí opis trestního rejstříku.

V rekursu, který podala na moravské místodržitelství v Brně, uvedla kromě námitek věcných, že v doručeném jí opise trestního rejstříku nebyly vyplněny rubriky VI. a VII., čímž obrana proti trestnímu nálezu byla jí ne-li znemožněna, aspoň určitě stížena.

Moravské místodržitelství zamítlo rozhodnutím z 9. srpna 1919 rekurs stěžovatelčin, protože skutková podstata přestupku jí za vinu dávaného je prokázána, aniž by se zmínilo o výtce, že rubrika VI. a VII. rejstříku v opise nebyly vyplněny.

Ve stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí na nejvyšší správní soud vytýká stěžovatelka neúplnost řízení, kterou vidí v tom, že naříkané rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a výtkou ohledně nevyplnění rubrik VI. a VII. opisu trestního rejstříku se nezabývá.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Řízení v trestních věcech policejních upraveno je min. nařízením z 5. března 1858 č. 34 ř. z., které v § 1 nařizuje, že řízení provádí se úst-

[1]) Stejně nález z téhož dne č. 5906.

ním způsobem, že podstatné body řízení zanášeti se mají do trestního rejstříku, jehož úprava týmž nařízením blíže je stanovena. § 8 cit. nařízení pak ustanovuje, že po ukončeném řízení na žádost účastníků má jim býti vydán místo rozsudku výpis z rubrik II., IV., VI., VII., VIII. a IX. trestního rejstříku.

Vzhledem k tomu, že dle § 1 cit. nař. provádí se řízení ústně a výpis dle § 8 vydati se má místo písemného rozsudku, je zřejmo, že účelem § 8 cit. nař. jest, aby strana zvěděla, jakým přestupkem uznána byla vinnou, jaký trest jí uložen, ale také na základě jakého skutkového zjištění úřad nález svůj vynesl (rubrika VI.) a na základě jakých průvodních prostředků ke skutkovému onomu zjištění dospěl (rubrika VII.).

Má tedy předpis § 8 cit. n. v přední řadě ten účel, aby straně umožněna byla sdělením svrchu uvedených okolností, jež rubriky VI. a VII. mají obsahovati, obrana proti trestnímu nálezu.

Stěžovatelce sice opis trestního rejstříku doručen byl, ale proti výslovnému předpisu § 8 cit. n. bez vyplnění rubriky VI. a VII. Stěžovatelka již v rekursu svém na místodržitelství vytkla opomenutí to jako vadu řízení. Žalovaný úřad však v rozhodnutí svém o výtce té vůbec se nezmiňuje a naříkané rozhodnutí tedy rekurs stěžovatelčin nevyřizuje. Poněvadž však, jak svrchu uvedeno, výtka ta týkala se podstatné vady řízení, spatřuje nejvyšší správní soud v tom, že naříkané rozhodnutí tímto bodem rekursu vůbec se nezabývalo a rekurs v tom směru vůbec nevyřídilo, podstatnou vadu.

Bylo tedy již z toho důvodu naříkané rozhodnutí zrušiti.

Č. 248.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Prekluse ve smyslu § 18 dávk. řádu nenastává, bylo-li již před zavedením řízení dle tohoto § úřadu oznámeno, že nabyvatel převzal na sebe k placení dávku a bylo-li řízení přes to prováděno pouze se zcizovatelem, byť i zcizovatel některou ze lhůt úřadem mu daných zmeškal.

(Nález ze dne 26. listopadu 1919 č. 5801.)

Prejudikatura: Srovn. nález č. 84 této Sbírky.

Věc: Pozůstalost po Josefu Jahnovi společně s firmou Simon Hofmann v Plzni (adv. Dr. Leo Massarek z Plzně) proti zemskému správnímu výboru v Čechách o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jakožto nezákonné.

Důvody: Kupní smlouvou ze dne 26. července 1918 prodala pozůstalost po Josefu Jahnovi firmě Simon Hofmann nemovitost zapsanou v kn. vl. čís. 31 kat. obce Lhotka Chovkov za 25.500 K.

V přihlášce k vyměření dávky z přírůstku hodnoty uvedl kurátor pozůstalosti, že prodaná nemovitost byla vlastnictvím zemřelého Josefa Jahna na základě různých kupních smluv vesměs před 1. lednem 1903 uzavřených, že obecná cena její v den 1. ledna 1903 činila nejméně